

ningerne og Postopkrævningerne, som i det her omtalte Tidrum ere tiltagne i en hidtil ukendt Grad; Antallet og Beløbet af disse Forsendelser er i de 12 Aar steget til over det Tredobbelte. Paa Grund af det derved forsøgede Pengeansvar for Postmestrene er det stadigt nødvendigt at forhøje Kautionerne ved Embedsledighed. Da Misforholdet mellem Postmestrenes Indtægter og Kautionerne var tiltaget i den Grad, at Kautionen for omtrent en Femtedel af de i Løven af 2den Juli 1870 optagne Embeder, hvis de samtidig bleve ledige, maatte ansættes til det sædvanlige Maximumsbøbel for Kautioner, 20,000 Kr., skete der vel ved Kongelig Resolution af 1ste April 1880 en Forandring med Hensyn til Ansættelsen af Kautionerne, saaledes at disse nu beregnes til et noget mindre Beløb i Forhold til Kassebeholdningerne, men dels er den Lettelse, som derved opnaaedes, ikke stor, dels er den kun aldeles midlertidig, da Kautionerne efter ikke lang Tids Forløb ville være vorede til samme Størrelse som inden Forandringen. Disse uforholdsmæssig store Kautioner bevirke i Almindelighed en ligefrem Indtægtsforringelse for de Vedkommende, thi det er nu kun undtagelsesvis, at en Postmester kan skaffe sin Kaution uden at betale derfor, og medens Ansvaret er tiltaget i en overordentlig Grad og Aar for Aar tiltager, er Postmestrenes Stilling med Hensyn til at bære Ansvaret stadig bleven uheldigere. Efter den bestaaende Ordning ere de ved Posthusene udenfor Kjøbenhavn tjenestegjørende Kontorbetjente antagne af Postmestrene selv og staa saaledes i privat Tjenesteforhold til disse, hvoraf følger, at en Postmester maa være ansvarlig for disse Betjentes Udførelse af Tjenesten, uden Hensyn til om han kan siges at have vist nogen Forsømmelse i Henseende til Tilsynet med dem, og det vilde derfor være nødvendigt, for at Postmesteren fuldstændig skulde kunne sikke sig mod det ham paahvilende Pengeansvar, at han maatte føre en meget indgaaende Kontrol med den daglige Tjeneste i Kontoret, nemlig med alle Expeditioner ved Indleveringen og Expeditionen af Pengeforsendelser. En saadan Kontrol, der vilde forudsætte Postmesterens personlige Tilstedeværelse og Deltagelse i Expeditionen i hele Kontortiden, efterstom Penge kunne indleveres, saalænge Kontoret er aabent, og efterstom de Former, hvorunder Indleveringen og Befordringen foregaa, ikke tilstede, at han paa anden Maade kan være sikket mod Besvigelser, har det aldrig været muligt for Postmestrene, ialtsald paa de større Kontorer, fuldstændigt at udøve paa Grund af de andre Forretninger, som paahvile dem, men den kan nu mindre end nogenstunde udøves, da Postmestrenes andre Forretninger stadig ere tiltagende, særlig paa Grund af den betydelige Udvidelse, som

Landpostvæsenet har faaet netop i det her omtalte Tidrum.

Landpostbudgangenes Antal, som i 1870 ikkun udgjorde 136, var ved Udgangen af Finanssaaret 1880—81 voget til 1,200, og en stor Del af Landet har som bekendt nu Omdeling direkte til Adressaterne. Denne stærke Udvikling af Landposterne har ikke blot bevirket en Forøgelse af de daglige Expeditioners Antal ved Kontorerne, men tillige medført en omfattende Virksomhed for Postmestrene dels i Henseende til Gjennemførelsen i det Enkelte af Landpostbudgangenes Indretning og videre Udvikling i deres Distrikter, dels i Henseende til Tilsynet med det paa mange Steder ikke ubetydelige underordnede Personale, som derved er blevet dem underlagt, og især ved de stadige og vidtløftige mundtlige og skriftlige Forhandlinger med de enkelte Beboere paa Landet, som dette Forhold naturlig fører med sig. Det er for en stor Del hele denne Virksomhed, som herved er opstaaet, der nu gjør det umuligt for Postmestrene at kontrollere Detaillen af de stadigt tiltagende Forretninger ved Kontorerne paa en svadan Maade, at de kunne være sikrede mod Ansvar.

Der vilde vistnok kunde hødes Noget paa disse uheldige Forhold, naar man vilde stride til den Foranstaltning, at indskrænke Indleveringstiden for Pengeforsendelser ved Provindspostkontorerne til et vist mindre Antal Timer af Dagen, men da det kan forudses, at en saadan Forandring vilde vække ikke ringe Misfornøielse hos det korresponderende Publikum, hvad der ikke vilde være uberettiget, efterstom der derved vilde gjøres et væsentligt Tilbagestrid fra den bestaaende Tilstand, ser der fundet overveidende Betænelighed ved paa denne Maade at raade Bod paa den omtalte Ulempe. Dette vil derfor ikke kunne opnaas ad anden Veie end ved at forsyne Posthusene med Kontorbetjente, som ansættes af Postvæsenet, og som saaledes selv kunne overtage Ansvaret for deres Tjenestes Udførelse. Særdeles meget kunde tale for ganske at forlade den nuværende Ordning, hvorefter det er overladt Postmestrene selv for den dem tilstaaende Kontorholdsgodtgørelse at skaffe sig den fornødne Assistance ved Forretningerne, og ligesom det finder Sted i fremmede Landes Postvæsen, saavel som ogsaa indenfor en vis Begrænsning i vort Tolbvæsen og Telegrafvæsen, samt i det Væsentligste ved de kjøbenhavnske Postkontorer, at lade samtlige ved Posthusene tjenestegjørende ansætte af Postvæsenet, da dette derved vilde erholde en meget ønskelig Indflydelse paa Valget af disse Betjente, der danne den Stamme, hvorfra Postvæsenets øvrige Personale regelmæssig udgaar. Ved saaledes paa engang at opgive det hidtil fulgte System,